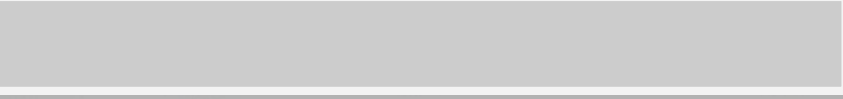

สารสภาคณาจารย์และข้าราชการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉบับประจำเดือนมกราคม 2562

1 ชม. •

ถ้าอยู่กับเรากระเป๋าสแลบ ถ้า
คิดว่าอยู่กับที่อื่นกระเป๋าทุงก็
เชิญไปที่ชอบๆ เราจะไม่
เหนียวรั้งคุณไว้กับเราอีกต่อไป
ก.ย. 62 เปาจริง

และอีก 18 คน

ความคิดเห็น 3 รายการ

ถูกใจ

แสดงความคิดเห็น

ไม่ต้องมาว่าเผด็จการแต่เป็นไปตาม
ระเบียบ

คุยกับประธานสภาคนจารย์และข้าราชการ

อาจารย์นพพร บุณก้า

“นี่ก็ปี 62 แล้วเป็นปีที่อาจารย์หลายท่าน กำลังจะครบสัญญาจ้างตามข้อบังคับที่แสนจะ สร้างขวัญกำลังใจให้แก่พวกเรา แล้วท่าทีของผู้มีอำนาจละ มีวิธีจัดการยังไงช่วยตอบที่ขอถามจริงๆ เอะ การบริหาร มหาวิทยาลัยรู้ไหมเป้าหมายของการบริหารคืออะไร การสร้าง หลักสูตรที่เข้มข้น การยกระดับคุณภาพในการจัดการเรียน การสอน หรือจะให้ความสำคัญแต่กับหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งมัน ก็คงสั้นจริง ๆ และวาดฝันอยู่ในวิมานทุ่งลาเวนเดอร์

ธรรมาภิบาลและความยุติธรรมในการบริหารอยู่ ตรงไหน ที่นี่อะอะอะไรก็สอบกกัน จะเอากันให้ตาย ทำได้ครับ ถ้าทำด้วยความเสมอภาค แต่ถ้าเลือกปฏิบัติความยุติธรรมใน องค์กรรมันหายไป สอบเสียเงินเสียทองกันมากเท่าไร ลองคิด บ้างสิ

ขอเถอะนะเปิดใจ เปิดปัญญา รับฟัง แก้ปัญหา ทำให้มันถูกทิศ ถูกทาง การใช้ข้างบนสร้างฐานอำนาจให้เข้มข้น แต่คนข้างล่างอ่อนแอ แล้วองค์กรจะเดินต่อไปอย่างไร

เรื่องง่าย ๆ แต่ไม่คิดที่จะจัดการอย่างจริงจัง อาคาร สถานที่ ห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน อยู่ยังไงก็อยู่อย่างนั้น บ่นกันเข้าไปในไลน์กลุ่ม บ่นไปที่ก็แก้ปัญหาก็ แล้วก็หายไป หลายๆที่ ... เอาไว้แค่นี้ก่อนนะครับ”

จะยกเลิกสัญญาจ้างปี 62 เราต้อง:ไร เสียอะไร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาจินใจนาธาน อาจินกิจ

เมื่อต้นที่ปีแล้วหลายท่านคงทราบถึงนโยบายของมหาวิทยาลัยที่จะมีการยกเลิกสัญญาจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยที่ไม่ได้ตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ “ภาษาชาวบ้านเรียกกัน แค่ว่า เรียกว่า สัญญาทาส”

เมื่อมหาวิทยาลัยประกาศออกมาแบบนี้ หลายคนวิตกกังวลกับสถานการณ์ที่กำลังจะมาถึงในช่วงปีงบประมาณนี้ หากมาตรการนี้ถูกบังคับใช้อย่างทั่วถึง คงถึงขั้นต้องปิดมหาวิทยาลัย และแน่นอนในระหว่างที่ยังไม่ถึงเวลา ขวัญและกำลังใจของพนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการทุกท่านคงจะเสียหายไปแล้ว หลายท่านต้องเร่งรีบเอาตัวเองเพื่อให้อยู่รอด หลายท่านอาจจะถอดใจมองหางานใหม่ ยังไงเราลองค่อยๆ พิจารณาประเด็นพวกนี้กันครับ

ประเด็นที่ผมจะมาชวนคุยในสารบบนี้อยากจะพูดถึงเหตุผล ข้อดีข้อเสีย ของมาตรการที่ออกมาปีงบประมาณนี้ของพนักงานทุกท่านนั้น สุดท้ายแล้วผลกรรมไปตกอยู่ที่ใคร

ตำแหน่งทางวิชาการผูกกับสัญญาจ้างเพื่ออะไร ?

เหตุผลประการแรกที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยให้กับพี่น้องประชาคมคือต้องการให้บุคคลากรพัฒนาตนเอง ผมถามจริงๆว่าการพัฒนาตนเองของบุคคลากรนั้น อยู่ที่ตำแหน่งทางวิชาการอย่างเดียวใช้หรือไม่ ?

การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การพัฒนาศักยภาพตัวเองด้านการทำผลงาน การเขียนบทความ การทำงานวิจัย หรือแม้กระทั่งการออกไปเป็นวิทยากรแก่บุคคลภายนอก สิ่งเหล่านี้เราไม่เรียกว่าการพัฒนาตนเองหรอกครับ **หรือมหาวิทยาลัยแค่ไม่มีวิธีการวัดผลงาน**

ประจักษ์ของบุคคลากร เลยจะใช้วิธีการแบบมั่งง่าย โดยเอาตำแหน่งทางวิชาการมาเป็นตัวตัดสินบุคคลากรทุกคน ไม่มองถึงความแตกต่างทางศาสตร์และวิชาชีพของแต่ละท่าน หรือผลงานของแต่ละท่านที่ทำคุณประโยชน์ให้กับมหาวิทยาลัย **ผู้บริหารมองตรงนี้ไม่ออกหรือแค่ใจแคบกับพวกเรามากเกินไป**

การปฏิบัติราชการของพนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการนั้น นอกจากงานสอนของแต่ละท่านที่ล้นไม่ล้นมือกันอยู่ที่นี่ ต้องอย่าลืมว่าอาจารย์แต่ละคนยังต้องดูแลหลักสูตร ดูแลนักศึกษา ปรับปรุงหลักสูตร ประกันคุณภาพ ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และงานที่ได้รับมอบหมายจากทางมหาวิทยาลัยอีกจำนวนมาก การบีบให้ทุกคนต้องมุ่งหน้าทำผลงานวิชาการทำให้หลายหลักสูตรหลายสาขาเริ่มเกิดปัญหา ไม่มีใครมีกะจิตกะใจทำงานประจำหรืองานเพื่อส่วนรวม แม้กระทั่งงานสอนที่เป็นงานหลักของพวกเรา เพราะทุกคนต่างต้องเอาตัวเองรอดไว้ก่อน ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เราคงโทษใครไม่ได้ นอกจากสัญญาทาสที่ฝ่ายสภามหาวิทยาลัยประกาศออกมา

เมื่อต้องบังคับใช้สัญญาทาส เราได้และเสียอะไร ทำยที่สุดแล้วเมื่อมาตรการนี้
ต้องประกาศใช้ตามระเบียบ (อย่าหาว่าเป็นเผด็จการนะครับ เพราะต้องทำตามระเบียบ)
เราจะได้ จะเสียอะไร ผมขอตั้งข้อสงสัยแล้วกันนะครับ ส่วนคำตอบทุกท่านคงมีอยู่ในใจ

1. มาตรการนี้จะถูกใช้กับใครบ้าง หากเรายึดตามระเบียบที่บอกว่าผู้ที่ไม่ได้ตำแหน่ง
ทางวิชาการจะต้องถูกเลิกจ้างในปีนี้นั้นหมายความว่าไปถึงใคร และจะใช้อย่างไรเพื่อไม่ให้เป็นการ
กลั่นแกล้ง หรือรักษาเฉพาะพวกพ้องของตัวเองเอาไว้ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ผู้ช่วยอธิการบดี
คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการต่างๆ จะต้องใช้มาตรการเดียวกันนี้หรือไม่ หรือจะเลือกใช้
กับอาจารย์เพียงบางท่าน รวมไปถึงอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ต้องดูแลหลักสูตรตามเกณฑ์นั้น
จะต้องถูกบังคับใช้มาตรการนี้เลยหรือไม่ เพราะหากถือตามเจตนารมณ์ของสัญญาทาสฉบับ
นี้ หลายหลักสูตรอาจจะต้องปิดตัว ผลกระทบที่เกิดขึ้นไม่ใช่เกิดกับแค่ตัวอาจารย์ แต่จะ
กระทบอย่างยิ่งกับมหาวิทยาลัยและนักศึกษาของพวกเรา

2. อาจารย์ที่กำลังศึกษาต่อและมีทุนผูกพันกับทางมหาวิทยาลัยจะต้องถูกเลิกจ้างด้วย
หรือไม่ เพราะแน่นอนว่าบรรดาอาจารย์ที่กำลังลาศึกษาต่อนั้นไม่สามารถทำผลงานทางวิชาการ
ได้ ทั้งในแง่ของระเบียบ เวลา และภาระในด้านการศึกษาของแต่ละคน หากพนักงานกลุ่มนี้
ไม่ถูกเลิกจ้าง จะถือเป็นการเลือกปฏิบัติใหม่ และถ้าหากการลาศึกษาต่อเป็นทางออกหนึ่ง
เพื่อไม่ให้ถูกเลิกจ้าง ผมเชื่อว่าช่วงต้นปีจะมีผู้ประสงค์ลาศึกษาต่ออีกเป็นจำนวนมาก

3. การยกเลิกสัญญาจ้างอาจารย์ที่ไม่ได้ตำแหน่งทางวิชาการ จะช่วยให้เราได้อาจารย์
ใหม่ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้นใหม่ คำตอบที่แน่นอนคือไม่ **เรื่องแบบนี้ไม่ต้องฉลาดมาก
ก็รู้กันครับ**

4. หากการใช้มาตรการนี้มีผลกระทบมากมายมหาศาลต่อมหาวิทยาลัยและอาจารย์
ขนาดนี้ มันถูกประกาศออกมาใช้ได้อย่างไร อันนี้ผมก็ไม่ทราบจริงๆ ว่าเล่นอะไรกันอยู่
แต่เอาเถอะครับประกาศอะไรมาแบบคิดไม่ถึงวันก็หาวิธีแก้กันต่อไป

.....
ผมทราบดีครับว่ามหาวิทยาลัยต้องการกระตุ้นให้พวกเราทำผลงานทางวิชาการ เพื่อ
หน้าตาและคุณภาพของมหาวิทยาลัย ผมสนับสนุนและเห็นด้วย และก็มั่นใจว่าพวกเราหลายคน
ก็อยากมีตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น ทั้งในการพัฒนาศักยภาพของมหาวิทยาลัยและคุณภาพ
ชีวิตของอาจารย์เอง

ไม่มีใครอยากย่ออยู่กับที่ แต่การเอาสัญญาจ้างมาผูกกับตำแหน่งทางวิชาการแบบนี้มัน
ไม่ใช่เรื่อง

แถมเวลามหาวิทยาลัยบอกว่าสนับสนุนการทำผลงานทางวิชาการของอาจารย์ทุกท่าน
แต่พอมีคนได้ตำแหน่งขึ้นมา เงินก็จ่ายช้าแถมปัญหาต่างๆก็มากมาย (ไว้วันหลังจะเล่าเรื่อง
ของผมให้ฟัง)

ไม่มีอะไรทั้งทำยมาก คนที่เค้าได้ตำแหน่งไปแล้ว ช่วยจ่ายเงินไวไวด้วยครับ

“การกลับมาของท่านอธิการบดี” กับ “บทสะท้อนระบบคุณธรรมในมหาวิทยาลัย”

“...เวลาฉันจะเขียนอะไรก็จะต้องมีการเกริ่นนำเหมือนคนแก่ทั่วๆ ไป”...ย้อนไปเมื่อประมาณสองสามสัปดาห์ก่อน ฉันทบทวนและหันกลับมาคิดกับตัวเองว่าจะหยุดเขียนเพื่อเปลี่ยนอะไรต่างๆ ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้แล้ว เพราะการยึดมั่นว่าการเขียนจะเปลี่ยนองค์กรนั้น ในความจริงมันไม่ได้เกิดขึ้นโดยง่ายเลย มีงานเขียนมากมายเกิดขึ้นในสังคมไทยที่สะท้อนความล้มเหลวในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมืองการปกครอง ซึ่งมันมีอิทธิพลต่อคนทั่วไปที่ติดตามงานเขียน แต่มันก็ไม่ได้มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงการบริหารของผู้ปกครอง เจกเช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยแห่งนี้ บทความของฉันมีอิทธิพลต่อผู้อ่านที่ติดตาม แต่ไม่มีอิทธิพลต่อผู้บริหาร ทั้งที่ในความเป็นจริงเจตนารมณ์ที่ฉันแฝงลงไปในทุกบทความ คือ **ฉันต้องการให้ผู้บริหารหันมาทบทวนการตัดสินใจด้านต่างๆ ให้เข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น** (ซึ่งถ้าท่านทำได้ความสำเร็จก็อยู่ในมือของท่าน) เช่น เรื่องการพัฒนาคุณภาพการศึกษา **เรื่องเงินเดือน** (เรื่องนี้สำคัญมาก) เรื่องหลักสูตร และอีกหลายๆ เรื่องที่ปรากฏอยู่ในบทความ

เออละ...แต่ถึงแม้งานเขียนจะไม่ได้เปลี่ยนอะไรก็คงต้องเขียนตามประสาคนแก่ “ว่างงาน” เอะๆ!

มารอบนี้ดูจากชื่อคงรู้ว่าประเด็นไหนร้อนแรงที่สุด ณ ช่วงเวลานี้ ฉันจะพาผู้อ่านมา **“ถอดรื้อปรากฏการณ์ผ่านคำถาม”** ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย และเกี่ยวข้องกับเรื่องสำคัญนั่นก็คือ **“ระบบคุณธรรม”** ปรากฏการณ์ที่ว่า คือ **“การสั่งลงโทษทางวินัย กับท่านอธิการบดี”** และ **“การสั่งลงโทษทางวินัย กับอาจารย์ท่านหนึ่งในมหาวิทยาลัย”** และในเวลาต่อมา **คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์** มีความเห็นให้ทั้งสองท่านกลับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่...

ฉันแอบตกใจ...คุณพระ!.. สมอของฉันประมวลเหตุการณ์และพูดคำถามขึ้นทันที “ระบบคุณธรรมในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ยังมีความน่าเชื่อถืออยู่หรือไม่?” นี่เรากำลังอยู่ในองค์กรที่ใช้กฎหมายที่จริงๆ แล้วกฎหมายดังกล่าวมีไว้เพื่อคุ้มครองระบบคุณธรรมในมหาวิทยาลัย แต่เรากลับเอากฎหมายนั้นมาใช้เป็นเครื่องมือ โดยการใช้ดุลยพินิจตีความที่เกินความเป็นจริงแล้วส่งผลให้ผู้ที่ได้รับผลจากคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้รับความไม่เป็นธรรม จนต้องไปขอความเป็นธรรมจาก “องค์กรภายนอก” แล้วองค์กรภายในของเราละ ระบบคุณธรรมอยู่ที่ไหน? ที่พึ่งของเรามีหรือไม่?

ระบบคุณธรรมในมหาวิทยาลัยของเรามีปัญหาแล้วนะ ควรหันมาทบทวนกันดูซักหน่อย เราจะอยู่กันอย่างไร กับระบบแบบนี้ คำถามของฉันคือ “ท่านไหวมั๊ย” และยังมีคนอื่นๆ ที่ถูกหรืออาจกำลังจะถูกดำเนินการทางวินัยแบบนี้มีอีกหรือไม่ ความเสียหายที่ไม่สามารถเยียวยาแก่ผู้ถูกระงับ คือ ความรู้สึกที่ต้องอยู่ในสังคม เวลาที่เค้าเหล่านั้นอยู่ระหว่างการถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยจนถึงสิ้นสุดกระบวนการที่มีคำสั่งลงโทษทางวินัย (ในกรณีที่เข้าเหล่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์) ซึ่งจริงๆ เรื่องสำคัญอย่างนี้ต้องรอบคอบ เพราะเรื่องบางเรื่องคำขอโทษ หรือเงิน ก็ไม่อาจแก้ไขสิ่งใดได้

ฉันมีอีกคำถามหนึ่ง แต่ฉันคงไม่ได้รับคำตอบ แต่คำตอบคงจะอยู่ในใจทุกคน คำถามของฉันคือ “การลงโทษทางวินัยที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้มนในสำนึกของเราทุกคนมีความเชื่อต่อระบบคุณธรรมมากขึ้นหรือไม่? ท่านคิดว่าการทุจริตยังคงมีอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้หรือไม่? การทุจริตในหน้าที่ลดน้อยลงหรือไม่? ไม่ต้องตอบฉันตอบตนเอง แล้วคุณจะรู้ว่ระบบคุณธรรมในมหาวิทยาลัยของเราเป็นอย่างไร...”

คำถามสุดท้ายฉันคาใจมานาน....นับตั้งแต่ท่านอดีตอธิการบดีถูกถอดถอนให้พ้นจากตำแหน่ง...นับตั้งแต่วันนั้น...จนถึงวันนี้..... “มหาวิทยาลัยของเรามีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?”

“ชายบุกรู”

ณ บ้านเลขที่ 9 มกราคม 2562

โครงการสร้างแรงจูงใจ สาขาสายใย
รวมใจราชพฤกษ์ สारลัธัมพัทธ์ ครั้งที่ 10

ขอแสดงความยินดี

ผศ. ดร. อุทัย ศิริภักดิ์

ผศ.เพ็ญศรี ปักกะสีนัง

**ในโอกาสที่ ก.อ.ร.
ณมิตให้กลับเข้ารับราชการ**

เราจะทวงคืนธรรมาภิบาลในมหาวิทยาลัย

1.5 - 1.7 ทำได้จริง คืนศักดิ์ศรีให้พนักงานมหาวิทยาลัย

โครงการเสวนา 20 ปี เหลียวหลังแลหน้า
เงินเดือนและสวัสดิการของพนักงานมหาวิทยาลัย

วันพฤหัสบดีที่ 13 ธันวาคม 2561 เวลา 09.00-16.30 น.

ณ ห้องประชุมเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนนครินทร์

จัดโดย สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนนครินทร์ ร่วมกับที่ประชุมประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการแห่งประเทศไทย (ทปอ.)

แนะนำบุคลากรใหม่ มจร.

นางสาวน้ำฝน กอบประดิษฐ์
สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

นางสาวผกามาส ศรีเอี่ยมจันทร์
งานเลขานุการผู้บริหาร

นายปรีดี มณีอินทร์
งานประชาสัมพันธ์

เจ้าของ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการ
กองบรรณาธิการ

สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

อาจารย์นพร ชุนคำ อาจารย์รัชฎาพร วงษ์โสพนากุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อิจฉินใจนาธาน อัจฉินกิจ

อาจารย์สิทธิศักดิ์ อรรถจนาพันธ์ อาจารย์ ดร.กิตติวงศ์ สาสวต อาจารย์วรุฒม์ กิจเจริญ

อาจารย์วิระสิทธิ์ สุขสมชิต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐทิ ปิ่นทอง อาจารย์ ดร.ระพีพัฒน์ ศรีมาลา

อาจารย์ประยุทธ อินแบน นายกิตติพงษ์ ทับพยุง นายประภาส มาตะมัน นายโกเมศ กุลอุดมโกศากุล

นางพรพรรณ ดอนพนัส จ.ส.ต.ธนากร ทองกล่อม นายชาญชัย ศิริงาม นางสาวลิปภา สุขโขใจดี